

Zasad jedini arhivski podatak o njegovu radu ukazao je na dva kipa s pet reljefa izrađenih 1469. za klasično koncipirani oltar Gospe u crkvi Sv. Ivana u Norči. Oko 1485. Duknović odlazi na dvor Matije Korvina u Ugarsku i tu proširuje tematiku rada. Premda su mu djela stradala već u provalama Turaka, figuralna fontana Herakla s lernejskom hidrom i kruna zdenca iz kraljevske vile u Višegradu te reljefna pala oltara iz pavlinske crkve u Diósgyőru potvrđuju njegovu visoku vrsnoću. Zaslužan za prenošenje lik. spoznaja tal. renesanse na Dunav i unapređivanje tamošnje umjetnosti, D. je dobio plemićki naslov i feud s dvorcem Majkovec u Hrvatskoj. Smatra se da je portretirao uglednike iz humanističkoga kruga, te mu pripisuju niz plitkoreljefnih portreta po eur. muzejima, uključujući fragmente nadgrobne ploče biskupa L. Baratina, čuvane u Zagrebu. Održavajući trajne veze sa zavičajem, D. se čvršće potvrdio u Trogiru. Osim kipova u renesansnoj kapeli gradskoga zaštitnika Sv. Ivana kao remek-djela iz zenita stvaralaštva i Sv. Tome sa znakovima staračke sustalosti — opus mu je dopunjen kipom Sv. Magdalene iz franjevačkoga samostana, portalom s puttom grbonošom palače Cipiko, lunetom s grbom obitelji Cega, te grbom s klesarskim priborom. To su ujedno i najbolja djela zrelorenesansnoga kiparstva u nas. Pošto su Dubrovčani odbili da ga prime u službu, zadnje godine života proveo je na susjednoj obali Jadrana. U Veneciji je 1498. prihvatio izvedbu monumentalnoga oltara Sv. Marka (sa 17 figura), ali ga nije završio, a ono što je učinio nije očuvano. Otada potječe izražajni reljef *Bl. Dj. Marije* u padovanskomu muzeju i poprsje A. Zena u muzeju Correr. Zadnji svoj rad, grobnicu Blaženoga G. Gianellija s očiglednim gašenjem kiparske snage, D. je 1509. ostavio u katedrali u Anconí.

Zaslužujući visok položaj u ukupnomu razvoju renesansne skulpture, D. se ubraja među najznačajnije umjetnike slav. podrijetla koji su pridonijeli tal. umjetnosti i koji su ujedno tim iskustvom obogatili i baštinu svoje zemlje.

LIT.: G. Fabriczy, Giovanni Dalmata, Jahrbuch der Königlich preussischen Kunstsammlungen (Berlin), 1901. — C. Fisković, Djela Ivana Duknovića u Trogiru, HZ, 1950. — S. Antoljak, Novi podaci o trogirskim kiparima Ivanu Duknoviću i Stjepanu, Peristil, 1954, 1. — K. Prijatelj, Ivan Duknović, Zagreb 1957. — J. Balogh, Ioannes Duknović de Tragurio, Acta historiae artium Academiae scientiarum Hungaricae (Budapest), 1960, 1—2. — C. Fisković, Ivan Duknović Dalmata, ibid., 1967, 1—3. — Isti, Duknovićeva vrata Cipicove palače u Trogiru, Peristil, 1968, 10—11. — Isti, Duknovićev kip apostola Ivana u Trogiru, Peristil, 1971—72, 14—16. — Isti, Ivan Duknović, Joannes Dalmata, u domovini, Split 1990. — I. Fisković, Likovna kultura ugarsko-hrvatskih kraljeva u Korvinovo doba, Mogućnosti, 1990, 11. — S. Štefanac, Bilješke o Ivanu Duknoviću, Prilozi — Dalmacija, 1990.

I. Fis.

DULČIĆ, Ivo, slikar (Dubrovnik, 11. VIII. 1916 — Zagreb, 2. III. 1975). Studirao je pravo u Beogradu i Zagrebu. Crtao i objavljivao karikature u Dubrovniku 1934. Na Akademiju u Zagrebu upisao se 1941 (O. Mujadžić, Lj. Babić). Studij napušta 1946. i seli u Dubrovnik. Od 1955. boravi u Zagrebu i Dubrovniku. — Njegovi rani radovi slijede pouke Lj. Babića i kolorističkoga intimizma koji je u hrv. slikarstvu prevladavao u četvrtom desetljeću (*Mrtva priroda s Holbeinom*, 1949). Poč. pedesetih godina rasvjetljuje paletu, slika dubrovačke krajolike i interijere u kojima osobitu pozornost pridaje samostalnosti boje (*Mrtva priroda s mornarskom skrinjom*, 1953). Od tada u njegovu djelu prevladava snažni, ali odmjereni kolorizam, utemeljen na nanosima čiste boje, što odaje srodnost s fovističkom estetikom. Istodobno, Dulčićevi kolopleti boja ukazuju na kontinuitet, začet još u »zagrebačkoj šarenoj školi« na poč. XX. st. Mnoge njegove slike prožete su ozračjem nadrealnoga, a gdje kad se nadrealnost iskazuje rekvizitarijem, odnosno fantastičkim preobrazbama motiva (*Mrtva priroda*, 1953). Premda je u svojem slikarstvu zaokupljen klasičnim motivima (krajolik, mrtva priroda, figuralna kompozicija, portret), D. ih, počevši od sred. pedesetih godina, komponira u skladu s konceptom prostora koji se najizrazitije iskazivao u enformelu: skupine likova, viđene odozgo, svedene su na ritmizirane mrlje boje i zajedno s elementima krajolika sugeriraju neograničen prostor (*Maestral i kupači*, 1954; *Plaža*, 1955; *Ples*, 1956). Ponegdje je kompozicija usmjerena na naglašavanje jezgre u središtu (*Seoska procesija*, 1956), što će se kasnije izraziti gotovo kao znak na površini (*Požar*, 1970). U tim godinama D. se nalazi na granici nefigurativnog i figurativnog predočavanja, dopuštajući ponekad da prevagne prvo (*Dubrovačke ljetne igre*, 1965). U portretima (*O. Delorko*, 1961; *A. Masle*, 1965; *K. Strajnić*, 1965; *J. Kljaković*, 1968) također je izraziti kolorist koji gradi slikarsku skladbu na temelju ornamentaliziranih mrlja. Figurativne je naravi i njegovo sakralno slikarstvo, također intenzivnih boja i počesto stiliziranih oblika, a gdje kada isto tako

I. DUKNOVIĆ, Sv. Ivan Evangelist. Trogir, katedrala ►

